MISIE

BOLÍVIA

7
2015

Rodiny v Bolívii

PREČO SOM CHORÝ, KEĎ VERÍM?

BOŽIE MILOSRDENSTVO

PASTORAČNÉ CENTRUM *PANNY MÁRIE POMOCNICE*

FOTOGALÉRIA

BOŽIE MILOSRDENSTVO

V Bolívii mám dojem, že vďaka ľudskej nedôslednosti, nezodpovednosti, neporiadku a ľahostajnosti číha nebezpečenstvo takmer na každom kroku. Na druhej strane mám dojem, že Pán Boh má zhovievavosť s miestnou mentalitou, takže tých negatívnych dopadov na ľudský život a zdravie je v konečnom dôsledku menej, ako by sme očakávali.

Pán Boh totiž veľmi dobre pozná úmysly ľudských sŕdc a vie, čo robíme zlomyseľne, z nevedomosti a zo slabosti. Tam, kde je ľudská zlomyseľnosť, nastupuje Boží hnev. Paradoxne, aj ten je jedným z prejavov Božieho milosrdenstva.

Koľkokrát som to vnímal počúvajúc zamotané a ťažké životné príbehy. Vtedy som neraz opakoval: „Ďakujte Bohu za vaše problémy, lebo ináč by ste nikdy nespoznali biedy svojej duše, neoľutovali ich a nerobili z nich pokánie!“ Božie milosrdenstvo je naozaj nepochopiteľné. Nielen vo svojej veľkosti ale aj vo svojich spôsoboch.

Tam, kde ľudská zatvrdnutosť nezmäkne ani vplyvom Božieho hnevu, nastupuje Božia spravodlivosť.

Rovnako nebezpečné je opovážlivo sa spoliehať na Božie milosrdenstvo. To znamená nechcieť poznať a rešpektovať Božie zákony, vo viere, že Pán Boh je dobrý a tak ma ochráni.

Hlúposť

Jedným zo spôsobov zneužívania Božieho milosrdenstva je pestovanie hlúposti alebo ináč povedané, nehľadanie múdrosti. Hlúposť je matkou mnohých nerestí: nezodpovednosti, nedôslednosti, povrchnosti, lenivosti, neporiadku, podvodov.

Nehľadať múdrosť a dúfať v Božie milosrdenstvo a požehnanie je nielen zbytočné, ale aj škodlivé. Nechcieť sa dať poučiť, nerozvíjať svoje poznanie je tiež prekážkou pôsobenia Božieho milosrdenstva.

Prečo to píšem? Čoskoro začneme prežívať milostivý Rok Božieho milosrdenstva. Milostivý znamená, že na jednej strane nám Pán Boh dá viac príležitostí spoznať a prežiť jeho milosrdnú lásku a na druhej strane je to výzva, aby sme ho viac hľadali.

Aby naše hľadanie a dôvera v Božie milosrdenstvo neboli márne, je potrebné spoznať prekážky, ktoré nám ho bránia

prijať. Okrem už spomínaných, chcem uviesť ešte dve prekážky a to je zanedbanie pokánia za hriechy a neodpustenie.

Zanedbanie pokánia

Použijem príklad. Ak niekto počas komunizmu robil kvôli viere nepríjemnosti alebo zneužíval svoje postavenie v komunistickej strane a spôsobil niekomu krivdy alebo aj majetkové ujmy, ak sa týmto ľuďom nechce ospravedlniť a nejakým spôsobom im nahrádzať spôsobené škody, nepomôže mu ani to, keby postavil baziliku ku cti Božieho milosrdenstva, alebo keby do takej baziliky putoval každý mesiac a venoval veľké čiastky ako milodary.

Neodpustenie

Ježiš nás naučil modliť sa takto: „A odpusť nám naše viny, ako i my odpúšťame svojím vinníkom... Lebo ak vy zo srdca neodpustíte svojím vinníkom, ani Váš Otec, ktorý je na nebesiach, neodpustí vám vaše previnenia... Lebo akou mierou budete merať, takou mierou sa nameria aj vám.“

Čo priťahuje Božie milosrdenstvo? Alebo ináč povedané: Čo nás viac otvára pre prijatie Božieho milosrdenstva? Zhovievavosť a trpezlivosť s chybami iných, odpustenie zo srdca a privádzanie iných k Božiemu milosrdenstvu. Myslím si, že tieto možnosti sú nám jasné až na poslednú.

Čo znamená privádzať iných k Božiemu milosrdenstvu?

Môže to byť apoštolát o úcte k Božiemu milosrdenstvu, poskytnutie alebo naučenie korunky alebo litánií k Božiemu milosrdenstvu, požičanie Denníka sv. sestry Faustíny, zorganizovanie alebo pomoc pri púti do niektorej zo svätýň Božieho milosrdenstva.

Osobitným a dnes už aj pomerne zanedbávaným spôsobom privádzania k Božiemu milosrdenstvu je pozývať a pripravovať ľudí k sviatosti zmierenia. Koľkí rodičia nepripomenú túto veľkú milosť svojim deťom a sami im v tom nie sú príkladom.

Ak nemáme možnosť privádzať k sviatosti zmierenia priamo, môžeme to uskutočniť aspoň modlitbou za hriešnikov, aby robili pokánie. Odprosovaním, pôstami, obetami, prijímaním príkorí, bolestí a chorôb na tento úmysel sa stávame riečiskom pre Božie milosrdenstvo.

Zásluhy nezískavame podľa toho, koľko ľudí sa na naše modlitby obráti, vyspovedá a robí pokánie, pretože Boh rešpektuje slobodnú vôľu človeka, aj to keď odmietne jeho ponuku. A preto, ak my vytrvalo a s pokorou vyprosujeme Božie zľutovanie pre niekoho, ale ten ho odmietne, Boh nás odmení rovnako a možno aj viac, ako keby sa obrátil, pretože je ťažšie vytrvať v modlitbách ak nevidíme ich ovocie.

Možno sa ich ovocie prejaví až po rokoch, ako to bolo v prípade sv. Moniky a jej syna Augustína.

Prežívame čas modlitieb za duše v očistci. Nezabudnime na tento nádherný prejav milosrdnej lásky k našim blížnym. Čím štedrejší budeme voči nim, tým viac nám vyprosia Božieho milosrdenstva.

Pavol Hucík

Rodiny v Bolívii

Jedným z najvypuklejších a najpálčivejších problémov v Bolívii je kríza rodín. Je to zvláštne, že tak jednoduchá spoločnosť sa borí s tým, čo najviac postihuje vyspelé spoločnosti.

V čom spočíva kríza rodín v Bolívii? Nepoznám presné štatistiky, ale podľa toho, čo poznáme a čo nám aj hovoria ľudia, je až päťdesiatpercentná rozvodovosť. Nejde pritom o rozvody v zmysle súdneho procesu ale o rozchody manželov. Množstvo ľudí žije bez cirkevného manželstva v obave, že sa ich vzťah rozpadne.

Keď sa modlíme s mladými na stretnutiach vlastnými slovami, medzi prosbami sa často opakujú tie, ktoré prosia za pokoj a lásku v rodinách.

Najčastejšie opúšťa rodinu otec a matke ostávajú deti. Ale nezriedka sa stáva, že obidvaja manželia opustia deti a nechajú ich na starosti starým rodičom, starším súrodencom alebo niekomu inému z rodiny.

Príkladom je aj naša kuchárka na biskupskom úrade, ktorá je aj na fotke vrámci tohto článku. Manžel jej už zomrel a ona sa stará o dve vnúčatá z dvoch rozbitých rodín svojich detí - o Daniela a Silviu. Aj keď je veľmi láskavá a obetavá, obidvoch rodičov ani ona ani nikto iný nenahradí.

Mnohé rodiny síce nie sú rozvedené, ale rodičia nežijú s deťmi kvôli práci. V pralese majú pole a ich deti žijú v Concepción alebo v Santa Cruz, aby mohli navštevovať školu a mať lepší život.

Keď som prišiel do Bolívie, prvé, čo som si všimol a čo ma zarazilo bola akási vážnosť na tvárach detí. Pýtal som sa viacerých ľudí, prečo to tak je ale nevedeli mi odpovedať. Dnes to už viem.

Väčšina z nich nezažíva radosť z prítomnosti rodičov, nepozná ich nehu a lásku. Okrem nich sú aj takí, ktorých rodičia sú doma, ale napríklad otec je závislý na alkohole.

Celkovo deti vyrastajú bez dobrého príkladu rodičov a najmä disciplíny, poriadku a pracovitosti zo strany otca. To sa veľmi odráža aj na celej spoločnosti.

Jedným z ovocí tejto bolestnej situácie je aj veľký počet siekt a rôznych cirkví. Len v Concepción ich nájdeme minimálne desať. V Santa Cruz je

pomaly na každej veľkej ulici iný zbor alebo cirkev.

Tým, že mnohí nepoznajú, čo je to stabilná rodina a vernosť záväzkom, podobným spôsobom sa správajú aj k rodine veriacich - k Cirkvi a nemajú problém sa kedykoľvek s ňou „rozviesť“ a nájsť si inú alebo založiť vlastnú. Väčšinou ide o protestantské cirkvi a zbory, v ktorých je pomerne veľá voľnosť a kde sa nepožadujú väčšie záväzky.

Pozitívom je, že rodiny v Bolívii sú ešte veľmi otvorené pre potomstvo. Bežné sú osem až desaťčlenné rodiny.

Vplyvom nižšej dostupnosti a kvality medicínskych služieb, ťažkej práce a biednych bezpečnostných pravidiel či opatrení, je aj vyššia úmrtnosť ľudí v mladom veku. To znamená, že viaceré deti sú čiastočnými a niektoré úplnými sirotami.

To je ale úplne iná situácia. Vynára sa mi v mysli náš katechéta a miništrant Limber. Žije už na treťom mieste so svojou sestrou. Obidvaja rodičia mu zomreli. Je veľmi plachý, pri rozhovore sa nedíva do očí, ale je veľmi nábožný a zodpovedný. Niekedy na sv. omšiach hráva na gitare a pomaly začína chodiť s nami aj do komunít.

Pravidelne sa stretáva v spoločenstve hľadajúcich povolanie, a možno raz z neho bude aj misionár. Krásne, ako sa Pán Boh o neho stará a požehnáva ho, keď to nemôžu robiť jeho rodičia.

Vzhľadom na situáciu rodín, sme sa s otcom Jánom rozhodli, že nedeľné homílie budeme zameriavať hlavne na tému rodín.

Zároveň sme veľmi vďační za nedávno vzniknuté spoločenstvo rodín. Čo je podľa mňa prínosom, do tohto spoločenstva môžu chodiť aj ešte nezosobášené páry alebo rozvedení. Tým, že sa cítia prijatí, že počujú svedectvá iných, môžu časom dozrieť, aby podľa možností, dali svoj vzťah do poriadku.

Viete, s čím mali apoštoli počas Ježišovho života najväčší problém? Nevedeli pochopiť rozpor medzi jedným Božím prísľubom, ktorému uverili a realitou, ktorú prežívali.

PREČO SOM CHORÝ, KEĎ VERÍM?

To, čo uverili apoštoli, asi najlepšie vystihol Zachariáš pri Ježišovom narodení, keď prorokoval: „Nech je zvelebený Pán Boh Izraela, lebo navštívil a vykúpil svoj ľud a vzbudil nám mocného Spasiteľa z rodu Dávida, svojho služobníka ako odpradávna hovoril ústami svojich svätých prorokov, že nás oslobodí od našich nepriateľov a z rúk všetkých, čo nás nenávidia“ (Lk 1, 68-71).

Apoštoli chodili s Ježišom približne tri roky. Na konci tohto obdobia, rovnako ako na jeho začiatku, morálne skazení zákonníci, farizeji a veľkňazi naďalej sedeli na „Mojžišovej stolici“ (por. Mt 23, 2). Podobne to bolo aj s politickou vládou Rimanov. Za tri roky Ježišovho pôsobenia sa nezmenilo nič. Rimania naďalej vládli a vykorisťovali Židov a šírili medzi nimi pohanské zvyky. Preto keď Ježiš zomrel, jeho učeníci sa nerozutekali iba zo strachu pred Rimanmi, ale aj kvôli tomu, že boli vnútorne zlomení, že ich viera v Boží prísľub o vyslobodení z rúk všetkých nepriateľov bola otrasená. Cítili sa akoby ich Boh oklamal.

Veľmi výstižne vyjadrili toto sklamanie emauzskí učeníci, ktorí zronení odchádzali z Cirkvi v Jeruzaleme: „A my sme dúfali, že on vykúpi Izrael“ (Lk 24, 21).

Túto otázku si ľudia kladú v rôznych podobách aj dnes. A mnohí zronení a sklamaní odchádzajú od Boha a od Cirkvi. Ale verím, že tak, ako to bolo vtedy, na ceste do Emauz, aj dnes Ježiš prichádza k nám, aby nám vysvetlil toto veľké nedorozumenie. Aby nám pripomenul, že „kým sa nepominie nebo a zem, nepominie sa ani jediné písmeno, ani jediná čiarka zo Zákona, kým sa všetko nesplní“ (Mt 5, 18). Aby nám povedal, že všetky zdanlivé rozpory medzi Božím slovom a realitou, ktorú zažívame, nesvedčia o tom, že Božie slovo neplatí, ale o tom, že my sme „nechápaví a ťarbaví srdcom uveriť všetko, čo hovorili proroci!“ (Lk 24, 25).

Posolstvo tejto krátkej vety by sme mohli rozdeliť do dvoch častí: Za prvé sme „nechápaví a ťarbaví srdcom uveriť, čo hovorili proroci“.

Prečo? Odpoveď nám dáva Boh ústami proroka Izaiáša: „Lebo moje myšlienky nie sú vaše myšlienky a vaše cesty nie sú moje cesty - hovorí Pán. Ako sú nebesá vyvýšené nad zem, tak sú moje cesty vysoko od vašich ciest a moje myšlienky od vašich myšlienok“ (Iz 55, 8-9).

Čo to znamená? Pozorovaním zmyslami a naším ľudským uvažovaním nemôžeme správne pochopiť Božie slovo. Naša telesná či duševná skúsenosť nestačí, aby sme pochopili jeho zmysel. Práve naopak. Sama o sebe spôsobí to, čo povedal Ježiš: „**Litera zabíja, kým Duch oživuje**“ (2 Kor 3, 6). Presne to sa stalo aj s emauzskými učeníkmi, s apoštolmi i s mnohými z tých, ktorí najprv uverili v Ježiša, ale po jeho zajatí a smrti ho opustili. Ich pozemské chápanie Božie slova porovnané s realitou, ktorú vnímali svojimi zmyslami, čiže telesne, zabila ich vieru.

Aké je druhé posolstvo Ježišovej odpovede emauzským učeníkom? To, že sme „nechápaví a ťarbaví srdcom **uveriť všetko**, čo hovorili proroci“. Čo to znamená? Že Božie slovo nepochopíme, ak ho vytrhneme z kontextu celého Sv. Písma. Totiž ľudské slová sú príliš obmedzené na to, aby jednotlivo vyjadrili plnosť Božej pravdy. A to sa ešte rôzni od jazyka k jazyku, od národa k národu, od kultúry ku kultúre.

Napríklad slovo ***duch*** v slovenčine má veľmi úzky význam. V hebrejčine má tri významy: duch, dych, vietor a v biblickom význame, alebo v Ježišových slovách má ešte širší význam. Preto, ak sa chceme priblížiť pravde o význame slova *duch*, musíme brať do úvahy celé Božie slovo, kde sa hovorí o *duchu*! A to platí aj o všetkých

iných slovách vo Svätom Písme. Vytrhnúť z kontextu jeden citát, či jedno vysvetlenie slova *duch* a tvrdiť, že všetko ostatné, čo toto vysvetlenie neobsahuje, nie je pravdivé, by bolo klamstvom.

Ale ani to ešte nie je všetko. Na pravdivé pochopenie Božieho slova potrebujeme moc Ducha Svätého. No nielen to. Tak, ako potrebujeme v Duchu Svätom pochopiť význam Božieho slova, v Duchu Svätom potrebujeme pochopiť aj realitu, v ktorej žijeme. Dívaním sa iba pozemskými očami na to, čo cítime, čo sa deje s nami alebo okolo nás, si môžeme zaslúžiť Ježišovu výčitku: „Pokrytci, vzhľad zeme a neba viete posúdiť. Ako to, že terajší čas posúdiť neviete?" (Lk 12, 56). Alebo: "Vzhľad oblohy viete posúdiť, a znamenia časov neviete?!" (Mt 16, 3).

Preto je dôležité položiť si otázku: „Čo mi hovorí o rozpore medzi Božím slovom a realitou: Boží Duch alebo druhí ľudia, moje myšlienky, pocity a emócie? Toto rozlíšenie na začiatku hľadania odpovede je veľmi potrebné.

Teraz sa môžeme posunúť priamo k vysvetleniu ďalšieho podobného „zdanlivého rozporu", ktorý láme a zabíja vieru mnohých. V knihe proroka Izaiáša čítame: „**Vskutku on niesol naše choroby** a našimi bôľmi sa on obťažil... On však bol prebodnutý pre naše hriechy, strýznený pre naše neprávosti, na ňom je trest pre naše blaho a **jeho ranami sme uzdravení**" (Iz 53, 4-5). Tento citát by sme mohli ešte doplniť o dva ďalšie podobné:

1. „Keď sa zvečerilo, priniesli k nemu mnohých posadnutých zlými duchmi a on slovom vyháňal duchov a uzdravoval všetkých chorých, aby sa splnilo, čo povedal prorok Izaiáš: „On vzal na seba naše slabosti a niesol naše choroby" (Mt 8, 16-17).

2. „A tých, čo uveria, budú sprevádzať tieto znamenia: ...na chorých budú vkladať ruky a tí ozdravejú" (Mk 16, 17-18).

Na vstupných vchodoch niektorých protestantských zborov v Bolívii som videl nápis: „Stop utrpeniu". Medzi členmi kresťanských zborov Milosť, kedysi „Káesko" (Kresťanské spoločenstvá) na Slovensku som sa stretol s postojom: „Si chorý? Potom nemáš vieru. Pretože ak Ježiš prisľúbil uzdravenie, ak svojou smrťou na kríži zvíťazil nad každou chorobou a utrpením, potom jediným problémom, kvôli ktorému si ešte chorý, je tvoja slabá viera."

Manželia z okolia chorvátskeho Obrovca, ktorým pri autonehode zahynula dcéra iba týždeň po svadbe.

Lenže mnohí ľudia povedia: „Ja som vieru mal. Celý čas som veril, stál na Božom slove, vyhlasoval jeho víťazstvo nad mojou chorobou, chválil ho za uzdravenie. Ale prešiel dlhý čas, možno roky a nič. Stále som chorý. Potom ak ja mám vieru a nie som uzdravený, potom to, čo hovorí Božie slovo nemôže byť pravda." A kvôli tomu niektorí odchádzajú z Cirkvi, prestávajú veriť Božiemu slovu a zanevrú na Boha. Lenže kde je chyba?

Prvá dôležitá otázka je: Naozaj chápem Božie slovo o uzdravení?

Spomínaný citát z Izaiáša mnohí kresťania, osobitne tí, ktorí sú ovplyvnení jeho protestantským chápaním, vnímajú v takejto okliešťenej podobe: „**Vskutku on niesol naše choroby** a našimi bôľmi sa on obťažil**... A jeho ranami sme uzdravení**" (Iz 53, 4-5). Lenže tu niečo chýba. A to dokonca to podstatné. Akoby sme tu mali A a C, ale chýba nám B. Totiž v biblickej štruktúre reči, odborne nazývanej *kiazmus*, to najdôležitejšie sa nachádza v strede. V tomto prípade sú to slová: „On však bol prebodnutý pre **naše hriechy**, strýznený pre **naše neprávosti**, na ňom je **trest pre naše blaho".** Čo to znamená? Že prorok na tomto mieste nehovorí o fyzickom, alebo aspoň nie v prvom rade o fyzickom uzdravení, ale o uzdravení z hriechov, z neprávostí, jednoducho z chorôb nášho ducha!

Všimnime si tiež jednu dôležitú vec: „**Ako vlastne chápal Ježiš uzdravovanie z chorôb?** Bol to jeho prvoradý cieľ? Spomeňme si na uzdravenie chorého, ktorého priniesli štyria priatelia na lôžku. Ježiš vtedy povedal: „Čo je ľahšie - povedať: »Odpúšťajú sa ti hriechy,« alebo povedať: »Vstaň a choď?« Ale aby ste vedeli, že Syn človeka má na zemi moc odpúšťať hriechy“ - povedal ochrnutému: „Hovorím ti: Vstaň, vezmi si lôžko a choď domov!“ A on hneď pred ich očami vstal, vzal si lôžko a velebiac Boha odišiel domov” (Lk 5, 23-25).

Čo to znamená? Že prvoradý Ježišov cieľ bol uzdraviť chorú dušu. Fyzické uzdravenie bolo až na druhom mieste – ako prostriedok a znamenie na potvrdenie, že Ježiš má moc uzdraviť dušu človeka. Hlavný Ježišov cieľ bolo uzdraviť našu dušu, nie telo.

Ježiš neprišiel na svet preto, aby vymyzli všetky choroby a všetci chorí. Pretože vie, že:

1. „Duch oživuje, telo nič neosoží” (Jn 6, 63
2. „Kto by si chcel život zachrániť, stratí ho” (Lk 9, 24).
3. “Nebojte sa tých, čo zabíjajú telo, a potom už nemajú čo urobiť! (Lk 12, 4). Telesná choroba ničí a nakoniec zabíja telo, ale ak žiješ v Duchu Svätom, tak nezabíja tvoju dušu.
4. „Vieme, že tým, čo milujú Boha, všetko slúži na dobré” (Rim 8, 28).
5. Veď vieme, že celé stvorenie spoločne vzdychá a zvíja sa v pôrodných bolestiach až doteraz. A nielen ono, ale aj my sami, čo máme prvotiny Ducha, aj my vo svojom vnútri vzdychám a očakávame adoptívne synovstvo, vykúpenie svojho tela. Lebo v nádeji sme spasení. Ale nádej, ktorú možno vidieť, nie je nádej” (Rim 8, 22-24).

Druhá dôležitá otázka: Nevytrhol som si a nepospájal len isté citáty o uzdravení z chorôb, ktoré mi vyhovujú? Poznám celé Božie slovo a všetky miesta, na ktorých sa hovorí o chorobách a o uzdravení?

Vieme, že medzi najlepších Ježišových priateľov patril Lazár. Jeho sestry Mária a Marta, ktoré milovali Ježiša, boli jeho učeníčkami a mali vieru, prosili Ježiša, aby ho uzdravil. Ale on im povedal: „Táto choroba nie je na smrť, ale na Božiu slávu, aby ňou bol oslávený Boží Syn” (Jn 11, 4).

Toto je úžasná veta, ktorá na jednej strane presahuje našu chápavosť, na druhej strane si zdanlivo protirečí s tým, že Ježiš prišiel uzdravovať chorých a v konečnom dôsledku ukazuje na Ježišovu všemohúcnosť. Totiž Ježiš je tak mocný, že sa môže osláviť aj cez chorobu svojho priateľa! On je ochotný zniesť výčitku: „A nemohol ten, čo otvoril oči slepému, urobiť, aby tento nezomrel?!“ (Jn 11, 37). Zniesol aj výčitku veriacej Marty, ktorá mu povedala: „Pane, keby si bol býval tu, môj brat by nebol umrel” (Jn 11, 32). Inými slovami: “Pane, môj brat zomrel, lebo si nebol s nami. Lebo si nás opustil. Lebo si neprišiel, keď sme ti odkázali, že je chorý.”

Anton v Tatrách, krátko po ukončení chemoterampie a ožiarov.

V tejto súvislosti ešte treba dodať, že považovať iba vzkriesenie a uzdravenie za jediné možnosti, ktorými by sa Ježiš mohol osláviť cez chorobu, by bolo prejavom trúfalého a obmedzeného chápania. Boh nie je obmedzený iba na dve možnosti.

Všimnime si však ešte iné miesto vo Svätom písme. Sv. Pavol napísal svojmu priateľovi evanjelistovi Timotejovi: „Nepi už iba vodu, ale pre svoj žalúdok a časté choroby užívaj trochu vína” (1 Tim 5, 23). O tom, že Timotej bol muž viery, niet pochýb. Sv. Pavol v úvode Prvého listu Timotejovi píše: „Pavol, apoštol Krista Ježiša, z príkazu Boha, nášho Spasiteľa, a Krista Ježiša, našej nádeje, **Timotejovi, pravému synovi vo viere**” (1 Tim 1,1-2).

Je zvláštne, že aj napriek tomu, že Timotej bol mužom viery, mal problém nie s jednou chorobou a nie iba raz, ale s „**častými**“ a „**chorobami**“. A čo je ešte zaujímavejšie, sv. Pavol mu neradí, aby sa viac modlil za uzdravenie alebo išiel za niekým, kto má charizmu uzdravovať! Prečo? Lebo vedel, že Timotej sa určite za to už s vierou modlil. Možno prosil ako on, aby Boh od neho odňal tento osteň a možno dostal podobnú odpoveď: „“Stačí ti moja milosť, lebo sila sa dokonale prejavuje v slabosti” (2 Kor 12, 9). Preto už neriešil uzdravenie, ale radil mu obyčajný ľudský prostriedok na zmiernenie problémov.

Tretia otázka je: Na základe čoho tvrdím, že som stále chorý? Na základe symptómov tela, alebo na základe chápania v Duchu Svätom?

Aby sme mohli nájsť odpoveď, potrebujeme pochopiť ešte jedno. Čo je skutočná choroba a čo je skutočné uzdravenie? Chápeme to iba ľudsky alebo tak, ako to videl Ježiš?

Na otázku, ktorú položili Ježišovi farizeji: „Prečo váš učiteľ jedáva s mýtnikmi a hriešnikmi?“ Ježiš odpovedal: „**Lekára nepotrebujú zdraví, ale chorí**. Choďte a naučte sa, čo to znamená: »Milosrdenstvo chcem, a nie obetu.« Neprišiel som volať spravodlivých, ale hriešnikov.“ (Mt 9, 11-13). Skutočnou chorobou je to, čo škodí duši. Ak si chorý a si z toho smutný a nahnevaný, lebo neveríš, že Boh by sa mohol osláviť cez túto chorobu, alebo neveríš, že ťa miluje, hoci ťa ešte neuzdravil, potom ti choroba škodí aj na duši a privádza ťa k hriechu. Ale ak napriek chorobe veríš, že buď ešte neprišiel čas, keď ťa Boh uzdraví alebo že sa nejakým spôsobom cez ňu oslávi, budeš ho oslavovať a choroba tvojej duši neškodí. Prečo? Lebo už nie je skutočnou chorobou, lebo ti pomáha v raste svätosti a umožňuje ti byť svedkom trpezlivosti pred inými.

V takom prípade môžeš zvolať ako sv. Pavol: „Smrť pohltilo víťazstvo. Smrť, kde je tvoje víťazstvo? Smrť, kdeže je tvoj osteň? Ostňom smrti je hriech…” (1 Kor 15, 54-55). Ty môžeš povedať: „Chorobu pohltilo víťazstvo. Choroba, kde je tvoje víťazstvo? Choroba, kdeže je tvoj osteň? Ostňom choroby je hriech…”

Kristínka v horách, po návrate z nemocnice, kde sa liečila na otras mozgu.

Záver

Sv. Pavol napísal, že Ježiš Kristus, „hoci bol bohatý, stal sa pre vás chudobným, aby ste sa vy jeho chudobou obohatili“ (2 Kor 8, 9). Takisto vieme, že starosť o chudobných patrila medzi Ježišove priority. No napriek tomu povedal: „Chudobných máte vždy medzi sebou a keď budete chcieť, môžete im robiť dobre” (Mk 14, 7). V tom istom zmysle to platí aj o chorých. Prítomnosť chorých mení naše tvrdé a sebecké srdcia, dáva nám príležitosť robiť im dobre, slúžiť v láske a spoznávať v nich trpiaceho Krista. Bez chorých by bol náš svet hrozne chudobný a ešte viac chorý ako je teraz.

Peťo po operácii platničky.

Tým nechcem podceňovať význam uzdravovania. Boh nestvoril choroby, ani sa z nich neteší. V knihe Múdrosti čítame: “Boh nestvoril smrť, neteší sa zo záhuby žijúcich” (Múd 1, 13). Choroby prišli na svet ako dôsledok hriechu. Ale tak, ako po tom, čo Ježiš zomrel na kríži za nás, neprestali ľudia zomierať, tak po vykúpení ľudia neprestali chorľavieť. No Boh vo svojej nepochopiteľnej všemohúcnosti nám dáva milosť, aby smrť, choroby aj utrpenie mali pre nás úplne nový význam.

Ako vykúpené Božie deti máme právo v každej chorobe veriť a prosiť o uzdravenie. A vďaka Bohu za každé, ktorého môžeme byť svedkami. Ale ak mu dôverujeme, nesmieme prestať veriť, že aj „choroba nám môže slúžiť na dobré“ a „aj choroba nemusí byť na smrť (aj tú duchovnú) ale na Božiu slávu“.

Pavol Hucík

PASTORAČNÉ CENTRUM
PANNY MÁRIE POMOCNICE

Dva týždne po našom príchode otec biskup Antonio požehnal nové Pastoračné centrum Panny Márie Pomocnice v Zóne 5, ktoré bolo postavené z darov nemeckých dobrodincov. Nachádza sa na ľavej strane kaplnky. V budúcnosti tu má byť zriadená aj samostatná farnosť. Zatiaľ je filiálkou farnosti Concepción.

Zóna 5 je najrýchlešie rozvíjajúcou sa štvrťou mesta, v ktorej je sústredených takmer 80 percent všetkých obchodov. Nová farnosť tu má veľkú perspektívu. Môžeme to vidieť napríklad na počte birmovancov, ktorých je 110, a to sa sviatosť birmovania koná každý rok.

Centrum bolo síce požehnané, všetky práce a materiály zaplatené, ale stavbári aj napriek tomu ešte nedokončili mnohé práce alebo ich nevykonali kvalitne. Niečo ako kolaudácia budovy tu asi nepoznajú. A tak sme Centrum našli v takom stave, že chýbalo asi trinásť dverí na záchodoch a kúpelniach, skrinky v kuchyni a vo väčšine sociálnych zariadení tiekla voda. Navyše celé Centrum bolo prázdne, bez jedinej stoličky či skrinky.

Ako prvé sme v priestore pred centrom vysekali niektoré kríky a nepotrebné stromy. Potom sme poprosili pána, ktorý mal stavebný dozor, aby vyviezol nepoužité kamene a tehly. Bolo toho na tri nákladiaky. V záhrade za Centrom sme pletivom zabezpečili vchod do areálu, pretože sa v ňom bežne pásli cudzie kone a kravy, potulovali sa svorky psov alebo ľudia používali sociálne zariadenia. Každá z týchto skupín zanechávala po sebe špecifický druh odpadu.

Vrámci budovy sme s pomocou jedného pána nainštalovali niektoré kľučky na okná a sieťky proti komárom ako aj drevené garniže na závesy. Potom sme pokračovali vo vyberaní starého plotu, ktorý oddeľoval areál kaplnky a Centra a pílení vyrezaných stromov a kríkov na menšie kusy, ktoré by sa dali vyviezť spolu s odpadom, ktorého je v okolí Centra po dokončení stavby ešte dosť veľa. V tom nám zasa pomohli chlapci z biskupského učilišťa.

Veľmi náročnou úlohou bolo zistenie zodpovedných ľudí za nedokončenie viacerých dverí, skriniek v kuchyni a zlé inštalácie sociálnych zariadení.

V ďalšej fáze sme sa pokúsili vypýtať od farského a biskupského úradu niektoré skrinky, police, stoličky a stoly, ktoré sa nepoužívali a v Centre by splnili svoj osoh. Podarilo sa nám takto získať desať kusov nábytku a šesť stoličiek.

Potom sme zakúpili plastové stoličky do miestnosti na stretávanie, ďalej zariadenie do dvoch bytov kňazov, do kuchyne a špajzy, vrátane stolov, postelí, matracov, vankúšov, klimatizácie, závesov, práčky, plynovo-elektrického sporáka, chladničky, mikrovlnky, tanierov, príborov a všetkých ostatných vecí, potrebných pre dôstojné bývanie a stravovanie.

Čo ešte ostáva ako výzva, je stihnúť postaviť pred obdobím dažďov prístrešok pre auto a urobiť približne sto metrov odvodových kanálov pre dažďovú vodu. Následne by bolo potrebné vyplanírovať bagrom celý terén v okolí Centra a zasiať trávu, aby pohlcovala aspoň časť prachu, ktorého je kvôli uliciam bez asfaltu a kameňov úplne všade, aj na stenách v izbách.

V ďalšej budúcnosti by bolo potrebné nasadiť živý plot okolo celého areálu, čím by sa ešte viac zachytával prach a vymeniť vstupnú bránu do kostola, ktorá dnes pripomína skôr vstup do ovčinca ako do Božieho domu.

Okrem toho máme už pripravený veľký drevený trojmetrový kríž z kvalitného dreva „kusi“, ktoré je tvrdé takmer ako železo a ťažké, takže vo vode vôbec nepláva. Z týchto dôvodov vydrží bez poškodenia v otvorených priestroch možno aj sto rokov.

Vzadu, za kaplnkou sme vymaľovali na bielo vnútro jaskyne, ktorá tvorí súčasť múru kostola. Do nej sme zakúpili betónovo-sadrovú sochu Panny Márie, ktorú tam chceme uložiť a požehnať 8. decembra.

Do konca budúceho týždňa by mal byť hotový drevený bohostánok v čikitánsko-rustikálnom štýle. Spovednicu chceme umiestniť pod strechou na ľavej strane kostola, ešte predo dvermi. Jednak z dôvodov, že v kaplnke nie je pre ňu miesto ale aj preto, aby sa zdôraznilo, že do Božej prítomnosti vstupujeme už ošistení, a takisto preto, aby toto miesto Božieho milosrdenstva bolo viditeľné pre všetkých, ktorí prichádzajú, aby sme ich tak mohli viac pozývať.

Z rôznych príčin sa tu ľudia totiž pomerne málo spovedajú. V tejto oblasti je to pre misionárov veľká úloha a výzva. Nad spovednicu chceme umiestniť obraz Ježiša, ako s láskou objíma kajúceho hriešnika. Tento obraz môžete vidieť na strane číslo tri.

Tieto všetky spomínané úlohy budú ešte stáť veľa finančných prostriedkov, síl, námah, modlitieb i trpezlivosti. O to viac, že miestni ľudia nie sú zvyknutí pomáhať v takej miere, ako je to zatiaľ, vďaka Bohu, na Slovensku. Podobne sa nemožno spoliehať na pomoc Mestského úradu, ktorý sa topí v dlhoch a dodnes nevyplatil mzdy učiteľom a robotníkom za niekoľko mesiacov dozadu. O to viac je pomoc dobrodincov, či už formou darov alebo modlitieb, veľmi potrebná, za čo sme Vám, naši milí čitatelia, zo srdca úprimne vďační.

FOTOGALÉRIA

Predaj vencov na hroby.

Rozdávanie lízatiek po sv. omši.

Stretnutie s miništrantmi.

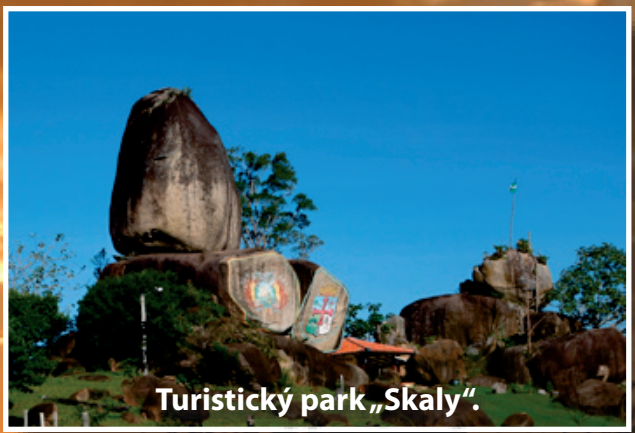
Turistický park „Skaly“.

Pouličný obchodík.

Brigádnici po vyberaní plota v Centre.

Priečelie katedrály v Concepción.

Zariaďovanie bytu v Pastoračnom centre.

Milí naši priatelia! Ak by ste vnímali, že chcete podporiť misijnú činnosť, pastoráciu alebo chudobných vo farnosti Concepción, môžete tak urobiť prostredníctvom bankového účtu: 0522512863/0900 (Ján Piatak).